

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. A Lutheranis & Zuinglianis Anabaptistas sola scriptura vinci non posse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Baptizandos esse infantes, quia credant. Si quis ipsorum urgere nos velit ut haec verba ipsi ostendamus, cedimus. Contumacium est Anabaptistarum, non verorum Christianorum, tam angustis nos terminis circumseribere. Illud satis cuique esse debet, quod institutionem Apostolorum sequimur, omni tempore in Ecclesia Dei obseruatam, etiamsi scriptura id non praecipiat. Notus Gallorum Apostolus idem dicit, ac confitetur, (a) impossibile esse Praedobaptismum per scripturam probare. Quare hic, ut Tertullianus in simili re inquit, ad Traditionem recurrendum est. Quam regulam si tam hi quam illi obseruassent, Christianitas ad tam miserabilem statum numquam fuisset redacta. Sed videamus quibus artibus ac modis Euāgelistae illi de rebus in quibus Anabaptistae non semel adegerant, se explicarint.

VI. Oecolampadius magui nominis inter Zuinglianos Theologus, cum nouem Anabaptistarum doctoribus coram Basileensi. Separata disputationem ingressus, suis suorumque utpote plumbeis in hoc pugnae genere, armis repudiatis, alia ex S. Ecclesiae armamentario petenda sibi iudicauit, (b) Eia, inquit, in nomine Domini ostendite nobis, quando haec noua baptizandi forma in Ecclesia recepta sit, neque enim eam ex vestro vobis capite introducere licet. Nos in hoc totius Ecclesiae consensum et consuetudinem monstrabimus. S. Cyprianus in epistola ad Fidum ait, paruulorum Baptismi in Carthagenensi Concilio mentionem fuisse factam, non tamen tamquam in dubium vocati, sed quod nonnulli imitatione Iudaorum, ante diem octauum eos non esse baptizandos dicerent: quae, opinio ab Ecclesia fuit damnata. Origenes Commentarijs in epistolam ad Romanos asserit, consuetudinem hanc infantes baptizandi ab Apostolis descendisse. An fieri potest? inquit noster Praedicans iam Catholicissans) ut qui Apostolorum temporibus tam propinquus fuit fabulas Christianis narrare voluerit, tum quum Ecclesiae traditione mendacii conuinci posset? S. Augustinus quoque affirmat, morem infantes baptizandi in Ecclesia semper viguisse. Eodem modo Concilium Mileuitanum de Praedobaptismo loquitur non tamquam de re controversa, sed ad confutandum Pelagianorum de peccato Originali errorem; ceteri qui doctorum hominum, qui tamen infantium baptismum reprobare non ausi sunt. (c) Hic Anabaptistae, Lutheranorum more loquentes, (d) Adquid, inquit, nobis tot Patres Doctores, Concilia allegas? Homines fuerant, quorum dicta et decreta stare non tenemur, nisi quatenus se sacra scriptura (ecce tibi clypeum omni haereticis) sunt conformia. Atqui ex hac infanti-

um baptismum probare non potestis: (e) neque nos in eo acquiescere possumus quod fieri consuevit, nisi fieri debere ex Scriptura doceamur. Quod si usque ad haec tempora in eo erratum est, certe tempus est ut error emendetur, postquam Deus veritatem nobis reuelauit, utque purum et simplex Christi verbum amplectamur, qui vult ut fides praecedat baptismum. Necessè est ut qui baptizat et qui baptizatur, integram et perfectam habeant fidem; quod si non sit baptismus est potius Sathana, à Papa inuentus. Quid ergo de misari! excepit Oecolampadius, Catholice loquens. An tot animarum millia, quae in Ecclesia hoc modo baptizata sunt, et quae talem baptismum rectum esse crediderunt, aeternis flammis adiudicata arbitramini? An credibile est à Deo eos Sathana tamquam praeda relictos? An vos propterea à tam doctis et sanctis hominibus per schisma discedere oportet? (f) Illis vero vnicam scripturam obijcientibus, et ex ea Praedobaptismum sibi probati flagitantibus, quum iam Oecolampadio Thomas haereret, alius Praedicans Zuinglianus Thomas nomine subiecit: Vultis vos ut expresso Dei verbo vobis probetur, Mulieres esse baptizandas. Sed ipsum hoc argumentum aequè premebat auctorem eius quam aduersarium, idè què erat in validum in ipsius manu. Qui primam Disputationem Basileae Anno M D X V I. habitam scriptis consignauit, ait, Anabaptistis locum aliquem Scripturae ad probandum aliquod ipsorum Fidei caput allegantibus Oecolampadium respondisse, Illa scriptura loca longe alium habere sensum quam quo ipsi acciperent; idque se testimonio omnium Doctorum quibus usque vixerunt, et vniuersali Ecclesiae consensu probaturum. Verum et genuinum Scripturae sensum eos nequaquam intelligere, ut quam illorum manibus tractant; nec velle sapientissimis illis Patribus credere, quos omnis admirata sit antiquitas. Nos habemus, inquit Anabaptista verbum Dei, quod omnino illis debet preferri. Sacra scriptura pura est, et minime fucata. Eam nos custodiemus, eam sequemur, quam diu nobis vita supererit; nec alicui, quod in ea scriptum sit, fidem derogabimus. S. Spiritus dux noster est, et per os nostrum loquitur. Illo insidias nobis aperit eorum-

qui
a lib. de praescript. b Bulling. lib. 1. de orig. Anab. cap. 7. fol. 14. d. 4 c Petr. Canif. in loc. com. Patrum. Tit. de baptismo. Cocc. thesaur. Cath. de baptismo paruus. Bellarm. et d Vlenb. caus. 7. pag. 175. c Oecol. lib. 2. Epist. f Oecol. dispt. Basl. an 52. Luth. ep. ad Anab. an. 57. Tom. 2. VV. 4. 48. fol. 279. et ep. ad duos pleban. contr. Anab. Tom. 2. fol. 229. Vlenb. caus. 13. cap. 13. fol. 429. Haereticis de sensu scripturae dissentiant.

¶ *si humanis traditionibus simplices conantur seducere. Deo laus, aiebat qui inter eos præcipuus, Ego in mea noui conscientia me non peccare: & scio innocentiam quoque nostram & veritatem religionis nostræ animis vestris esse exploratam. Omitto alia in eandem sententiam, uti & rationes nostrorum Theologorum, ob quas illi teterrimam hanc hæresin condemnarunt. Oecolampadij vero sermones quos cum Anabaptistis habuit, ideo hic recensui, ut ostenderem, nec Zuinglianos nec Lutheranos, filiorum suorum hæreticorum à se progressorum, errores sola scriptura refutare posse, sed necesse eis esse ad Traditiones & Ecclesiæ consensum confugere: quod in ipsomet Bullingero, qui contra eos scripsit, perspicuè cuius licet obseruare. Et tamen illi ipsi Anabaptistarum per Traditiones & consensum Ecclesiæ refutatores, non cessant ipsdē armis quibus vinci vident Anabaptistas, pugnare contra Catholicos, & qui indignantur Anabaptistis ut pertinacibus, dum Traditioni & consensui Ecclesiæ cedere nolunt, sibi ipsis non indignantur, quod Catholicis, eadem præferentibus arma, cedere recusent. Cæci: cæci: qui æque ac Anabaptistæ, cum traditione vincuntur, se tamen victos facteri recusant, sed Scriptura, quam pro suo lubitu tractant, tamquam vallo inclusi, omnem impetum excipiunt, ita, ut prostrati & victi pro victoribus se gerant. Sed videamus Geneuenses quoque contra eosdem antagonistas in arenam procedentes, & quibus illi armis pugnent. Si vos, inquit, Dei estis Ecclesia, sequitur Deum sine Ecclesia fuisse vsq; ad annum MDXXII. quo Nicolaus Storkius & Thomas Munerus prima ecclesia vestre fundamenta iecerunt. Excutite omnes Mundi angulos, neminem qui vobiscum villo tempore senserit, inuenietis. Quum vero Deus sine populo & Ecclesia, & Christus sine regno non sit, sequitur vos non magis populū eius quā Ecclesiam esse posse (a) O miseri refutatores Anabaptistarum! mutato nomine de Vobis. O Geneuenses, O Heidelbergenses & c. Reformati omnes; ista fabula narratur. Cur vobis ista eadem non dicitis & occinitis, cum à Catholicis sic impugnami? nisi quia vincere vultis Anabaptistas, & à Catholica veritate vinci recusatis! & vos vestro gladio insipienter iugulatis!*

Ad Matrimonium quod attinet, Anabaptistæ illud in eodem habent honore quo noni Evangelici. Contractum enim civilem esse aiunt; at sacramentum esse negant. Singuli vnam tantum habent uxorem, cui in publico suorum cœtu si-

dem dant. Qui Catholicam, Lutheranam, aut cuiumque alij religioni addictam habet, si ad suam sectam pertrahere eam non possit, eam abdicat; quod si cum ea nihilominus cohabitaret, excommunicatur. Neque enim cuiquam Anabaptistarum uxorem habere, quæ alteri, quam ipsorum religioni sit addicta fas est: perinde atque Christiano Iudæam aut Paganam ducere nefas. De ijs vero qui supellectilem hanc mira caritate communem inter se habent, deque alijs eiusdem religionis capitibus, infra dicetur.

DE APOSTOLIS ET PROPHE- tis Anabaptistarum.

CAPVT IV.

ARGVMENTVM.

- I. *Ficta Anabaptistarum pietas.*
- II. *Quomodo Munerus & Leidensis plebem seduxerunt.*
- III. *Anabaptista tam Catholicorum quam hæreticorum vitia desistantur.*
- IV. *In morte constantes sunt, & de salute sua certis sibi esse videntur.*
- V. *Vanitate Prophetarum sapius deprehensa, in viam tamen redire nolunt.*
- VI. *Faceta de Anabaptistica muliere Narratio.*

I. **E**ST hæc diabolo velut innata versutia, ut impietatem pietatis fucō occultet, & vitia virtutis specie tegat. Idem per satellites suos tamquam in vase inaurato, lethale hominibus venenum propinat; id quod in plerisque apparet, qui nouam hanc Anabaptismi doctrinam promulgarunt. Sane vsque hodie secta hæc per Germaniam Superiorem atq; Inferiorem hinc inde sparsa, singularis integritatis & innocentie speciem præ se fert. Sed ô Deus! quot perizomatis opus illis est ad pudenda eorum tegenda? Ea cum quantum potuerunt, texere tunc & simplicem populum, & tam prauū quam boni tenacem seducunt; interim ipsi in profundam & execrabilem vitiorum sentinam demersi exerrabit: *Anabaptista*, inquit Nico-

laus

*2 Vlenberg causa 10. cap. 10. fol. 345. y. 5. Heidelberg.
In Colloq. Franckenthal. in præfas. b. 1. a. 6.*